

(המשך מעמוד 35)

כסף, או הולך לכלא. כאשר רופא טועה, אדם עלול למות. כשגנרל טועה, מאות אלפים ורבבות מושלכים לקברי-אחים.

דוגמה בולטת מאד: אחרי מלחמת העולם הראשונה נחשפו מישיגס גוראים של הגנרלים הבריטיים. ממיטב הכסילים הבוטחים-בעצמם, שגלמו למותם של מאות אלפי חיילים בקרב על הגדר סום בצרפת. הטראומה שנגרמה עליידי פירסום הדברים, במלחמות-הגנרלים של אז, חסי כה ביזיון במלחמת-העולם השנייה.

שימיכו!

ר הכסוף, הערה פילוסופית או סיפ-ריתית:

כל מי שהתנסה בחווייה הקרבית, וכתב על כך ספר, יודע כי מבחינה סיפורית, אחת התכונות העיקריות של המלחמה טמונה בעובדה שהיא מתנהלת ברומנית בשני מישורים שונים. רוב סופרי-המלחמה הגדולים — מלייב טולסטוי ועד נורמן מילר — הניצחו כפילות זו.

יש המלחמה של החיילים — תערובת של דם ובוץ, החוויות האנושיות הבסיסיות ביותר כשיעמום, גבורה ופחד, רעות ונטישה, המיקריות הנוראה של המוות וההתגלות הגדולה של האבה-האדם.

מעליה מתנהלת מלחמה לגמרי אחרת, המלחמה של הגנרלים. זוהי מלחמה של החלטות, של סטאטיסטיקה, של כמותיות תחמושת של "חומר אנושי", של חיצים-על-גבי-מפות, מין מישחק שחמט של הכלים בו הם גייסות-אדם, או מישחק-ספר קר בקלפים חיים.

מפקד גדוד מושתתף בגורל חייליו, יושב עימם ליד המדורה, מתבוסס עימם בבוץ. אך למרות הכב — מלחמתו אינה מיוחמתם, ומלחמתם אינה מיוחמתו. הוא לוחם כמישור אחר, והם כמישור אחר.

מלחמות-הגנרלים מבליטות תופעה זו, ועל כן הן מדהימות את החיילים, שלא העלו על דעתם שיש ביכולת מלחמה אחרת, של מפות וויכוחים ומריבות וקונג'ו. אך יש להבין היטב שמה שמתגלה כאן אינו תופעה המיוחדת למלחמת-הגנרלים, אלא למלחמה בכלל.

מי שמשלים עם המלחמה, מוכרח להשיג לים עם תופעה זו. מי שמתקומם נגדה, צריך להתקומם נגד המלחמה עצמה, ולח-תור לעולם שלא יהיו בו מלחמות.

עולם זה עדיין אינו קיים. המלחמה עדיין קיימת כאפשרות בחיננו, גם בתי-קרבנו של שלום באחד מגבולותינו. עדיין זקוקים אנחנו לצה"ל, לחייליו ולאופיו. ושמה עלינו לזאוג לכך שזה יהיה הצבא הטוב ביותר שאנחנו מסוגלים לקיימו, חופשי עד כמה שאפשר מליקויים, מחוסן ככל שניתן בפני מישיגס ומחדלים.

לכן טוב שישנה מלחמת-הגנרלים, וטוב עושים הגנרלים של אתמול אריאל ("אריק") שרון, אברהם ("ברן") אדן, שמואל ("גורודיש") גונן, ישראל ("טליק") סל וכל השאר, וידידיו של דודי ("דודו") אל-עזר המנוח, כשהם מפרסמים את הכל, וחושפים את הכל, ומבטאים את דעתם כמו שהיא, בלי כחל ושרק, ולא איכפת לי מה בדיוק הם מניעים.

זוהי חובתם.

למשל: הדברים שמספר לנו דדו, מתוך הקבר, על דמותו של משה דיין ערב ה-מלחמה בימייה הראשונים, אינם רק מחי-רידים. הם חשובים לגבי העתיד. חשוב לדעת כי האיש הממלא עתה תפקיד חשוב בעידן המאבק על השלום, התגלה בימיה ההם כנרוטאה אנושית, כאדם חסר כל שיי-קול ואינו נפשי, אדם שבבואו להתחיל החלטה שנגעה לחייהם של אלפים, הוטרד רק עליידי מחשבה אחת: שלא יצחקו ממנו למחרת-היום. המלאוים לא הגיעו בזמן, מאות נהרגו, ולא צחקו ממש דיין.

האם זה חשוב לדעת? כן, זה חשוב לדעת. גם כשזה כואב מאד.

האלופים האלה החזיקו אתמול בידיהם את חייהם של מיטב הבנים. הם חלשו על גורלנו. מוטב שישפכו עכשיו את כל אשר על ליבם — ולוא רק כדי שירשיהם ייוה-רו, אם יעמדו אי-פעם — חלילה — בי-מצב דומה.

קרב-השיריון

באשקלון (2):

הג'רסה

של נתקה ניר

בכתבה קרב השיריון באשקלון, שפורסמה לפני כחודש ימים (העולם הזה 2141), נגולה פרשת מלחמת הבחירות העכורה המתנהלת באשקלון. הכתבה גוללה את סיפורם של שני תתי-אלופים במילואים — אריה קרן ונתקה ניר — שהיו מפקדי חטיבת שיריון באוגדה אחת במלחמת יום-הכיפורים, ועתה הם לוחמים זה בזה במאבק בו הועלו האשמות על מסעי טירוד והפחדה וניצול לרעה של שמו של צה"ל. בעיקבות פירסום זה הגיעו למערכת תגובות רבות בהן נטען כי הכתבה לא היתה מאוזנת וכי בצורת הצגת הדברים נעשה עוול לחומתם הליכוד לראשות עיריית אשקלון, לת"אדוף (מיל), נתקה ניר, נאמן למסורתו, לאפשר לני שמרגיש עצמו נפגע מדברים שפורסמו אודותיו בעיתון זה, להגיב ולהבהיר את העובדות ולהציג את גירסתו שלו, ערך העולם הזה ראיון נוסף עם נתקה ניר, המתפרסם להלן:

מה קורה באשקלון? מדוע מכל הערים והמועצות-המקומיות בארץ נגישה מערכת הבחירות דווקא באשקלון לפסים כה סורים ערים?

זוהי עיר, שסבלה יותר מכל מקום אחר מניהול מקומי כושל, והראיה — מזה למעלה משנה מנהלת אותה ועדה קרואה, שמונתה ביגלל מעשי השחיתות של מניי הגי העיר ונבחרתה. משום כך הציבור כאן יותר רגיש מאשר במקומות אחרים. גם הרכב האוכלוסייה גורם לכך. קרוב ל-60% מ-55 אלף תושבי העיר מתגוררים בשכונות-עוני, שהגדולה בהן היא שכונת שמשון, השרויות במצוקה שאין דומה לה. החלק הגדול מגילאי הגיוס שם אינם מתגייסים כלל לצה"ל. לרבים מהם יש עבר פלילי מתיק אחד עד 40 תיקים. יש שם כיום קרוב ל-300 עבריינים רשומים. ביגלל הפשיעה וחוסר הפרנסה, עוברים מדי שנה כ-400 אנשים צעירים את ה-עיר. באופן יחסי עומדת אשקלון במקום הראשון במדינה מבחינת מעשי הפשיעה בה. כל לילה יש כאן בממוצע 12 פריצות צות לבתים, 9 פריצות למכוניות, ועוד פשעים ממעשי אונס ועד זריקות רימונים.

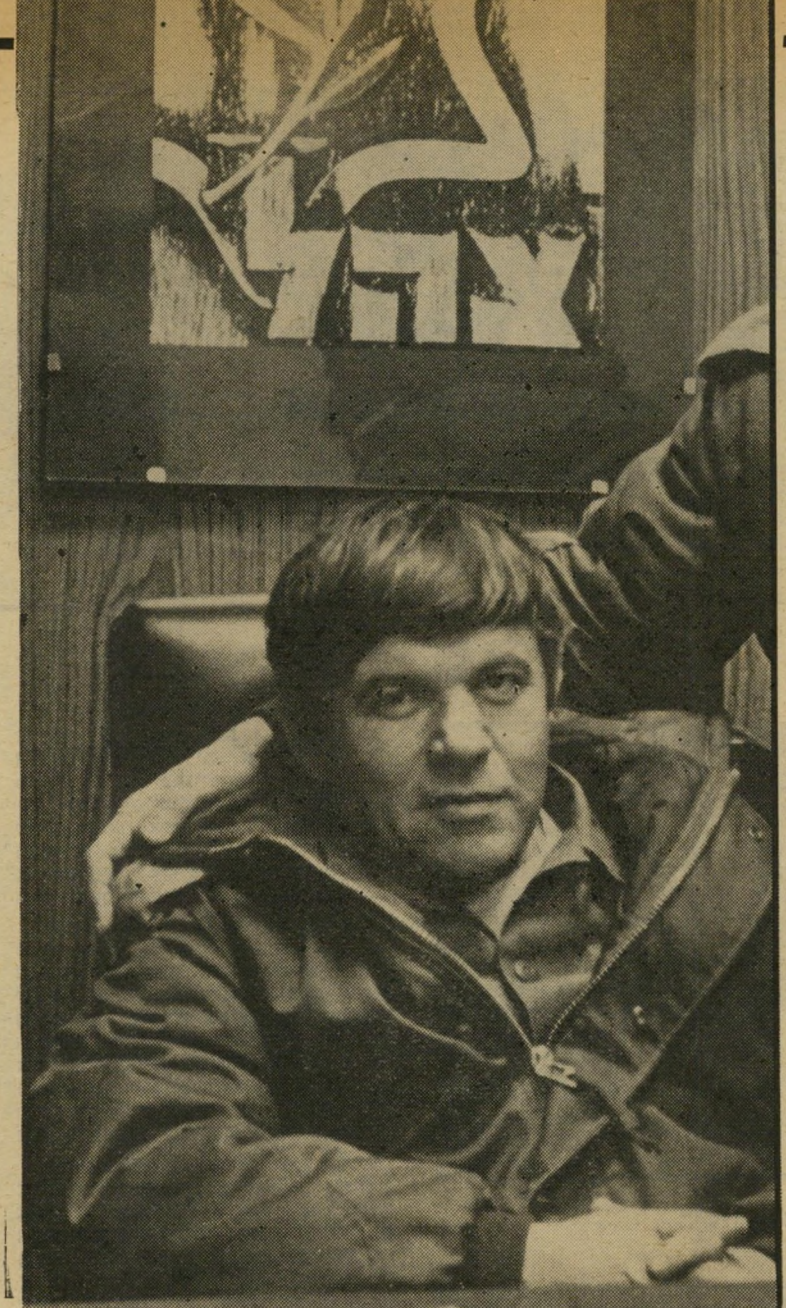
אז מה מניע בחור כמוך לרצות לנהל עיר כזאת?

אחרי מלחמת יום-הכיפורים נשלחתי לקורס פיקוד ומטה בארצות-הברית. שם בין מסיבות הקוקטייל היה לי הרבה זמן לחשוב. אני בחור שעבר את השואה, זה גם המוט שדוחף ומפעיל אותי — נושא השואה. כשהתחלתי לעשות חשבון-נפש הגעתי למסקנה שהבעיה המרכזית שלנו היא שאנחנו מתגוררים מבחינה חברתית. יש לנו צבא מופאר, אבל בסופו של דבר לא יהיה בעד מי להילחם, מפני שהחברה שלנו מתפוררת.

על רקע זה התגבש אצלי הרצון להמשיך ולשרת כדי לפרוץ את ההשקעה שהשקיענו בי בצבא. החלטתי שכשאשתחרר אצא לחיים פוליטיים מוניציפאליים. לפני הבחירות האחרונות לכנסת קרא לי בגין והציע לי להצטרף לרשימת הליכוד ל-כנסת מטעם חרות. דחיתי את ההצעה. חבר-כנסת צריך לדאוג ששמו יופיע כל יום בעיתון. אני החלטתי לעשות עבודה ועבודה קשה. אני גר באשקלון 20 שנה. כאן נולדו הבנים שלי. החלטתי לרוץ כאן לבחירות.

הוענתה נגדך המענה, כי התחלת את מערכת הבחירות שלך עוד בעת שהיית בשירות מפ"ל בצה"ל...

רציתי להשתחרר עוד ב-76. אבל מוטה ושמעון פרס לחצו עלי שאשאר בצבא. הם ביקשו ממני להיפגש עם רפול, שהיה אז אלוף-פיקוד הצפון. נפגשתי עימו ונפגשתי. הוא לקח אותי להיות ראש-המטה שלו. זה היה התפקיד האחרון שלי בצה"ל. למרות הלחצים הנוספים החלטתי להשי-

חתי-אלוף (מיל.) נתקה ניר במדים

ההשמצות נגדי. בין אלה יש אנשים שיש להם עסקים רציניים באשקלון. הם הבינו שי-דרכי הם לא יוכלו להמשיך בשיטות שלהם. הם תפסו, שבין הדברים שאני עומד לתקן, הם יהיו בין המתוקנים הראשונים. אחרי-כך היה העניין של הרכבת רשימת המועמדים. כל חטיבה בליכוד עשתה בחי-רות בתוך עצמה ואת-ריכך היה צריך לע-שות שבקינא, לפי יחסי הכוחות. כשר-ראיתי את רשימת המועמדים שהגישו לי נעשה לי לא טוב. ראיתי שעם הקבוצה הזאת לא אוכל לעשות מה שאני מתכנן. רשימת המועמדים משלי — אנשים לא מפלגתיים אבל עם כישורים. את הרשימה הזאת הגשתי למרכז המפלגה. השר משה ניסים מהמפלגה הליברלית לא רצה לקבל אותה. הודעת לי, שבמידה והרשימה שלי לא התקבל, אני מתכוון להתפטר ושימנו מישוהו אחר במקומי. אחרי הרבה לילות של התרוצצויות הם קיבלו ברצינות מה שאמרתי והרשימה שלי התקבלה כפי שי-הגשתי אותה.

מדוע מתמקד המאבק האישי שיהיה חבדך לנשק, תתי-אלוף (מיל.) אריה קרן?

אני וקרן שרתנו יחד בצבא 25 שנה. היינו יחד מפקדי מחלקות באותה פלוגה במחצית קודש. שרתנו יחד בחיל-השיריון. עברנו תפקידים מקבילים. פעם הוא היה המפקד שלי ופעם אני המפקד שלו. כשאני הייתי מפקד טנק הוא היה סמל מחלקה. בששת-הימים אני הייתי מג"ד טנקים והוא היה מג"ד חרמ"ש. הוא גם החליף אותי בתפקיד המדריך הראשי בפו"ם. ביום-הכיפורים היינו מפקדי חטיבות באוגדה של ברן. לשנינו היו אבידות קשות תוך כדי המלחמה. אחרי המלחמה אני נסעתי לארצות-הברית וקרן התמנה כראש מחי-לקת תורת-לחימה במטכ"ל. היינו גם תברים טובים. כשהייתי בי-

„תדמית של טירוריסט“

מדוע אותם אנשים, רצנו כך כמועמד כשהיית במדים, התי-נגדו לך כשהשתחררת מצה"ל?

רק כשהתחלתי לעבוד לקראת מערכת הבחירות התחילו הצרות שלי מבחינה פו-ליטית. הרגשתי פיתאום, שאותם אנשים שנתנו בי אמון, מנסים לכוון אותי לפי דרכם. הסברתי להם שאני לא פוליטיקאי והדבר היחיד שמעניין אותי זה להוציא את העיר הזאת מהבוץ שהיא שקועה בו. לא מעניינים אותי האינטרסים הפרטיים שלהם. אז הם החליטו שאני לא מספיק טוב בשבילם ושאני מחוספס. אני בחור, שכשאני שומע בדיונים מישוהו שקם ומספר סיפורים, או אני לא אומר לו, „הוצאת דברים מהקשרם“, או „לא דיברת אמת“. אני אומר לו פשוט: „חביבי, אתה משקר“. כתוצאה מכך קמה קבוצת ותיקים בתנועה וניסתה להדיח אותי מהמועמדות לראשות העיר. אותה קבוצה מצאה את עצמה בחוק, הצטרפה למועמד הראשימה העל-מפלגתי, אריה קרן, והתחילה את מסע